

Национални програм, смисао и циљеви националне политике једне земље представљају, за њен народ, светињу и упоришну тачку у животу и деловању генерација, а на плану међународне политике само играчку у стратегији и тактици великих сила. Тријумф или слом националне политике малих народа, колективне трагедије или заблуде, егзодуси и геноциди, изневерене наде и изгубљене прилике, све то одвија се у сенци планетарне шаховске игре олимпијских богова светске политике.

Као што су, у античком свету, судбине, трагедије и успони краљева, хероја, па и читавих народа били само рефлекс ћуди недодирљивих становника Олимпа, тако су у свету модерне политике судбине милиона Јермена, Курда, Чеченаца, Авганистанаца, Ирачана, Срба и толиких других зависиле и зависе од интересне комбинаторике господара света. Ноторну истину да под веловима цивилизацијских флоскула о хуманизму, демикратији, људским правима, интегралном цивилном друштву и кодификованој међународној заједници дејствује немилосрдно право јачег и немилосрдни интерес јачег, што се поиграва судбинама и патњама милиона, ту ноторну истину извесни српски интелектуалци и мондијалисти данас сматрају ксенофобичном, националистичком предрасудом, а политику која покушава да одржи минимум националног интегритета и суверенитета дивљаш твој и фашизоидним лудилом.

Вазада је у Срба, од “Начертанија” Илије Гарашанина (1844), па и пре тога, постојао јасан и одређен консензус о националним интересима и националним задацима. Читав херојски напор новије српске историје, од устанака, преко српско-турских, балканских, до Првог светског рата, показује континуитет националне свести и националног прегнућа. Социјални и идеолошки расколи, што су дуго тињали у српском и југословенском друштву, најзад су, уочи и током Другог светског рата довели до суштинских контроверзи, када су национални интереси у питању. Деоба на четнике и партизане 44 и грађански рат, што се у оквиру рата за ослобеђење земље водио, ударили су трагични жиг и онако патњама бременитој српској историји и за дуго ослабили српски национални корпус. Југославија, која је за српски народ требало да буде решење националног питања, те да у једној држави окупи све сегменте тога народа, за остале судеонике у федерацији била је, као што се показало, и као што се на основу многих показатеља могло и раније слутити, само успутна станица на путу ка остварењу властитих националних циљева.

Традиција српске колаборације, успостављена у другом светском рату, настављена је, на другом плану и на други начин и после рата. Тадашњи челници српског народа пристали су, наиме, на политичку девизу “слаба Србија – јака Југославија”, на политику која је била не само епизода на путу слабљења и дезинтеграције Србије, већ и фаза у процесу разарања саме федералне државе. Признавање муслиманске вероисповести за нацију, 1968. године, “мас- -пок” у Хрватској седамдесетих, све већа дистанца Словеније, те устав из 1974. године доследне су последице такве политике. Србија је сведена на Београдски пашалук, а њене покрајине, практично, постале конститутивни чиниоци федерације. Акутно жариште деструкције било је, дакако, Косово. Прогон Срба одвијао се ин континуо од донешења забране повратка избеглог српског становништва после Другог светског рата, док су представници федералне сабраће агитовали против “великосрпске хегемоније” и повезивали се са шиптарским сецесионистима. Косово је одувек било жаришна тачка српске историје, па је то и данас, када смо сведоци шиптарске оружане борбе за отцепљење ове вековне српске територије.

Оно што су вође друге Југославије, уз помоћ српских колаборациониста, трасирале 1974. године, сада се жели довршити, уз помоћ америчког и немачког империјалног притиска, те сарадње Европске заједнице и секундирања Уједињених нација – трансмисије америчке планетарне хегеменије. О Косову треба говорити рационално, али прецизно, ако је могуће без српске националне романтичарске патетике, без прича о царству небеском и о велелепној српској духовности и моралности. Пројектовање улепшане слике о себи, води губитку самокритичности, слаби опрезност и отупљује оштрицу дејства. Зашто се српска духовност и сједињеност у божанској промисли, та велелепна особина што је митски на се пројектујемо, није појавила, није функционисала онда када је требало предупредити пораз?

Бога смо, дакле, потражили онда када смо, већ, били изгубљени, када се наша испразна охолост и самодовољност претворила у прах и пепео. Ко је мислио на Бога док се распарчавало царство и ослепљивали супарници из братског рода? Док се аконтирао исход у варварском банчењу српске војске уочи боја на Марици? Ко је мислио на Бога када се доносио устав из 1974. године? Итд. Немамо много разлога, ни из историјске, ни из савремене перспективе да се китимо величанственим атрибутима. Све је почело од Косова и сада се, опет, на Косову решава судбина српског народа и српске државе. Борба за Од Титових до Соросових стипендиста српске националне интересе данас је сведена у оквире авнојевских граница и тешко да може угрозити било који од, сада суседних, “братских” народа.

Па, опет, Србији се оспорава и то минимално национално и државно право. Оспорава се, не само од стране такозване међународне заједнице, већ и од стране једног дела трагично (и традиционално) расцепљеног српског националног корпуса. Један део национално отуђене српске интелигенције, који је на брзину прешао пут од Титових до Соросових стипендиста и улоге корифеја новокомпоноване (дириговане) демократије, радије игра улогу пете колоне великих сила, но што учествује у макар минималном кенсензусу поводом заштите елементарних националних интереса.

